

слуга, ученикъ, и найподиръ прѣдаденъ тѣмъ!
Той живѣяше за тѣхъ само . . . животътъ му бѣше
посветенъ на любовта и на служеніето имъ.

И не само ставаше той отъ день на день поу-
ченъ, но и полюбезенъ и подобръ; защото свободно
въспитаніе не ни благодѣтельствува само съ измѣ-
нуванъето и поправяньето на злото ни естество, но
то възвысява и облагородява още повече и самытъ
нашы чувствованія!

Като живѣеше безпрестанно съ дъщеритѣ на на-
мѣстника и изучваше дарованіята имъ и самытъ имъ
недостатъци, той бѣ придобылъ превъходно остро-
уміе и понятливостъ, чрезъ които можн да проникне
въ сърцата имъ и да ги познае както познаваше и
своето.

Тѣй сичкытъ чувствованія на Кармена бѣхъ най-
пріятелскы и искренны.

Но у Аиша имаше една друга разлика; виждаше
са че една идея или въспоминаніе я занимаваше отъ
време на време; меланхолическа една засмѣхка хвър-
каше по устнытъ ѝ, една неясна мысль осѣняваше
челото ѝ, и сичко туй исчезваше подиръ малко, но
сжществуваше . . . Кармена никога не бѣ съгледала
туй; но Пикильо повнимателенъ, поостроуменъ, ако
и да не можаше да надлучи причината, но са увѣри
че Аиша, ако и млада, имаше въ дълбочинытъ на сър-
цето си една тайна, която назяше съ найгольмо вни-
маніе; а тѣзи тайна ще е была за нея дължностъ,
защото Аиша никога не престѣпи нито найнезначи-
телната отъ дължноститѣ си.

Кармена бываше засмѣна предъ сѣкиго, а Аиша
обичаше да избира; тя бѣше горда, неснисходителна
къмъ онѣзи които ѝ бѣхъ неприятни; и тиха и при-
вѣтлива къмъ онѣзи, които бѣхъ спечелили приятел-
ството или почитаніето ѝ, и съ туй щастіе бѣ са у-
достоилъ Пикильо.

Наближаваше празника на света Кармена, и
намѣстникътъ мисляше да празнува тѣзи година
празника на дъщеря си съ погодльмо великолѣпіе;
първо, защото малката му въ мизльтѣ години дѣ-